

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 169 (01/04) - 040112

arbetarmakt.com

Innehåll

- Fridolin hånad av den borgerliga pressen
- Stoppa apartheidmuren - frihet åt Palestina
- Nya härskare skapar egna dödgrävare i Kina
- Till sist...

Fridolin hånad av den borgerliga pressen

Miljöpartisten, medlemmen i Grön Ungdom samt SAC Gustav Fridolin deltog under nyåret i protestaktioner mot den israeliska apartheidmurens utbyggnad i staden Budrus på Västbanken. Israeliska armén har rivit upp olivträd med rötterna och raserat flera hus för att bereda marken för muren som skall "stoppa självmordsbombare från att ta sig in i Israel". Detta är så klart inget annat än en förevändning för att kunna terrorisera palestinerna ytterligare. Byggandet av den tar inga hänsyn till palestinerna och den dras rakt igenom för palestinerna viktiga genomfartsområden, skiljer bönderna från deras jord och raserar hela stadsdelar. Muren är 12 meter hög och går 8 meter ned i marken. Den försäkras en buffertzona som skall bevakas av militära poster, vilket innebär att allting som står i vägen inom ett visst avstånd från muren rivs av schaktmaskiner.

Säga vad man vill om Gustav Fridolins politiska hemvist, han är med i ett småborgerligt parti som med hans eget passiva stöd bland annat medverkat till att göra upp om försämringar av arbetsrätten via avreglerandet av turordningsregler för mindre företag. Fridolin har trots detta och att han privilegierats med en plats i riksdagen, inte kapat all kontakt med vänstern och har vid upprepade tillfällen deltagit på demonstrationer och uttryckt sitt stöd för palestinier, kurder och irakier. I höstas talade han bl.a. på en aktion utanför den irländska ambassaden som anordnades av Rättvisepartiet Socialisterna till stöd för två av deras aktivister som fängslats i kampen mot avgiftshöjningar av sophantering i Dublin.

Sådana sympatier uppskattas så klart inte av etablissemangen och flera borgerliga kritiker har i veckan upprörts av Fridolins stöd till palestiniernas kamp. I Expressen har han aningen nedsättandes omnämnts som den "gröna kronprinsen".

Ett riktigt generalangrepp levererar dock den reaktionäre nyliberalen Peter Wolodarski i DN på ledarsidan (040107). Efter att ha räknat upp bl.a. Fridolins deltagande i demonstrationerna mot EU-toppmötet i Göteborg "tillsammans med den våldsamma vänsterorganisationen AFA" ondöjer sig Wolodarski över hur Fridolin nu lyckats bli utkastad ur Israel. Han irriteras över att Fridolin fått tevetid samt att övergreppen i och med parlamentariskens deltagande utanför Budrus uppmärksammas i medierna. Dessutom försöker Wolodarski påvisa att organisationen ISM (International Solidarity Movement), med vilken Fridolin genomförde protesten, "har besvärande kopplingar till terrorism". Han skriver sedan att "minst två händelser tyder på att ISM blivit en

integrerad del av den palestinska terrorkampanjen". Det ena gäller den självmordsbombning av två briter som genomfördes i Tel Aviv förra året (de båda hade varit i kontakt med ISM en tid innan bombaktionen men hade i övrigt inget med dem att göra). Den andra anklagelsen gäller en ISM-aktivists beskyddande av en påstådd Jihad-aktivist.

ISM är ett nätverk med palestinska, judiska och internationella aktivister som bygger sitt stöd på civil olydnad. ISM-aktivister har kunnat spela en viktig roll i att skydda palestinska demonstranter från israeliska arméns våld vid demonstrationer, då det mycket lättare uppmärksammas när en aktivist från Europa eller USA mördas, till skillnad från om det vore ytterligare en palestinier. Man har också skyddat självmordsbombares familjer från vedergällningsaktioner genom att bo i deras hus. Förra året dödades två ISM-aktivister av israeliska soldater. Rachel Corrie mosades av en bulldozer då hon ställde sig i vägen för att skydda en civil byggnad. Tom Hurndall sköts i huvudet då han försökte rädda palestinska småbarn som besköts av soldater. Då var ledarskribenten Wolodarski tyst.

Man kan förvisso ondgöra sig över ett eventuellt politiskt stöd till fundamentalistiska Jihad (vilket ISM inte ger), men även i detta fall, då man skyddar en påstådd medlem från den israeliska statens våld, begår inte ISM något principiellt fel. Även fundamentalister, hur illa man än tycker om dem och deras politik och metoder, har rätt att kämpa mot ockupationen och att åtnjuta skydd mot det israeliska våldet.

Wolodarski avslutar med att leverera ett Lenin-citat. Med anledning av Fridolins påstådda "medlöperi" ger han Gustav Fridolin titeln "nyttig idiot", vilket Lenin skulle ha gjort enligt Wolodarski. Det är uppenbart att han feltolkat Lenin, som aldrig tvekade att ge sitt stöd till förtryckta folks motståndskamp.

Frågan är vem som agerar nyttig idiot i en situation då den rasistiska bosättningsstaten ökar sina terroraktioner mot det palestinska folket.

Gunnar Westin

Stoppa apartheidmuren - frihet åt Palestina

Dagarna kring nyårsfirandet genomförde aktivister - både judiska och palestinska - aktioner mot den separationsmur som israeliska armén bygger för att, som man hävdar offentligt, "skydda israeliska medborgare från palestinska självmordsbombare". I själva verket är muren bara ett ytterligare sätt för den israeliska regeringen att terrorisera palestinerna och ta deras land.

I Budrus på Västbanken genomförde palestinska och israeliska aktivister protester mot bygget. Protesterna började då israeliska armén började riva upp stadens olivträd för att bereda mark där muren skall upprättas. Tio-tals aktivister skadades av tårgas, gummikulor och batongslag med vilka militären försökte bryta upp protesterna som tog fart på nyårsaftonen. Flera arresterades, bl.a. den svenska parlamentsledamoten Gustav Fridolin (Miljöpartiet/Grön Ungdom). Protesterna fortsatte med nya demonstrationer. På söndagen den 4 januari angreps ytterligare en demonstration med gummikulor. Flera palestinier och en brittisk aktivist skadades.

Ännu hårdare har repressionen i Nablus varit under de senaste veckorna, då en ung man från en by i närheten av Nablus på juldagen sprängde sig själv inne i Jerusalem. I en s.k. "vedergällningsaktion" gick den israeliska militären på offensiven i staden med 50 pansarfordon och upp emot 200 militärer. Flera palestinier dödades och stora delar av Nablus gamla stad raserades av arméns schaktmaskiner samtidigt som staden belades med utgångsförbud. Utgångsförbudet har nu varat sedan nyårsafton, vilket innebär att israelisk militär skjuter på allt och alla som rör sig utomhus.

Terrorn lät inte vänta på sig länge innan den slog till. Tidigt på lördagen den 3 januari sköt israeliska soldater ihjäl tre palestinier i blodiga attacker. En av de döda var en 15-årig pojke, Bilal Al-Masri, som mördades med två kulor i bröstet då han kastade sten mot soldaterna. Det palestinska folket förfogar över få vapen, och utan en organiserad armé är det svårt att göra motstånd. När ungdomar i

palestinska städer kastar sten är det för att de inte har annat att göra motstånd med. De israeliska pansarbilarna tar ingen större skada men israeliska soldater tar ofta tillfället i akt att skjuta på unga palestinier.

Senare på dagen hölls en begravningsprocession för de tre med över 2 000 deltagare som även den attackerades av militären. En ung palestinier (17 år gammal) förklarades kliniskt död sedan han blivit skjuten i huvudet och ytterligare fyra personer skadades. Det betyder att den israeliska ockupationen sedan intifadans start krävt 2 761 palestiniers liv.

Sharon, som känner pressen från den internationella kritiken mot ockupationen, höll tidigare i veckan tal på det ärkereaktionära högerpartiet Likuds kongress. När han talade om att israelerna kan komma att tvingas "ge upp en del av bosättningarna" vid skapandet av en palestinsk lydstat, blev han utbuad av högerfalangen. Sharon är så klart ingen vän av palestinierna och han fortsätter i praktiken att ge stöd åt byggandet av nya bosättningar. Muren som byggs går långt in på palestinsk mark för att införliva nya bosättningar med Israel. Han vet också att den så kallade färdplanen för fred aldrig kommer att kunna få stöd bland palestinierna då det så uppenbart är en plan som helt underordnar det palestinska folkets nationella och demokratiska rättigheter den israeliska statens intressen för skapandet av en liten kolonial lydstat helt underställd den israeliska krigsmaktens kontroll. För att få kontroll över situationen tycker han att Israel helt sonika själva ska bestämma alla villkor för den fortsatta "färdplanen" och skapa sina egna gränser på bekostnad av palestinskt inflytande.

Därför har Sharon och hans regering tagit initiativet till att bygga den mur som löper genom landet och kapar åt sig ytterligare 10-15 procent av den ockuperade marken. Högerfalangen i Likud känner vittring och skulle helst av allt gå i spetsen för en etnisk rensning och driva palestinierna i ytterligare en landsflykt. Sharon är inte helt främmande för idén men ser ändå ett behov av att blidka den amerikanska imperialismen som ogärna ser en sådan lösning, vilket skulle kunna leda till stora problem vad gäller den amerikanska regeringens mellanösternpolitik. En sådan operation skulle helt enkelt riskera att dra på sig mycket omfattande kritik internationellt och skulle kunna utlösa upprorsstämningar i de omkringliggande arabländerna.

Den senaste terrorn är inget nytt och med sannolikhet inte heller den sista attacken mot motståndare till övergreppen. Liksom alla de tidigare offren för israeliska kulor och massakrer som den i Jenin på våren 2002 visar den israeliska militären att den är beredd att genomföra den grövsta repression för att stävja motståndet.

För att stoppa terrorn i Nablus och på Västbanken krävs omfattande internationella protester och strejker till stöd för palestinierna från den antikapitalistiska rörelsen och från arbetarnas organisationer. Den palestinska motståndsrörelsen måste också bryta med alla illusioner om att kunna lita till diplomatiska förhandlingar med den sionistiska staten och istället vända sig till såväl judiska som palestinska arbetare och förtryckta i sökandet efter pålitliga allierade. De måste också solidariser sig med de israeler som vägrar att befatta sig med ockupationsarmén och med de som deserterar.

En sådan inriktning skulle kunna innebära en vändning och en öppning för en segerrik kamp mot den israeliska ockupationsstaten.

Gunnar Westin

Nya härskare skapar egna dödgrävare i Kina

Väst är i färd med att upptäcka vad Kina är idag. Det här året kommer Kina att vara världens fjärde största ekonomi. År 2040 kommer landets BNP, enligt bankirerna på Goldman Sachs, att passera USAs, förutsatt att båda länderna fortsätter att växa i nuvarande takt. Under det senaste decenniet har Kina bokstavligen talat blivit världens verkstad: den främsta producenten av teveapparater, dvdspelare, persondatorer och mobiltelefoner. Kina är också den största konsumenten av stål.

Kina sväljer stora delar av västs kapitalöverskott. Kina är världens största mottagare av utländska direktinvesteringar (53 miljarder dollar per år). Och med kapitalet följer jobben. Tiotusentals tillverkningsjobb har flyttats till Kina. Inte ens den billiga arbetskraften i Latinamerika kan konkurrera. Mer än 200 mexikanska fabriker har stängt och flyttat till Kina.

Under årtal har experter bekymrat sig över kapitalismens inverkan på Kina. Kan kapitalismen införas utan blodbad? Kommer partiets diktatur att förbli intakt? Nu har dessa frågor kommit i skymundan för den mycket större frågan: hur påverkar Kina kapitalismen?

Under den process där kapitalismen har återupprättats har Kina inte blivit en satellit till USA. Oavsett hur många i den nya medelklassen och byråkratins toppskikt som hittar vägen till affärsutbildningar i USA, är Kina i färd med att bli en ekonomisk och politisk makt som måste tas hänsyn till. Besluten som fattas bakom ministeriernas höga, stängda portar kommer att ha ett betydande inflytande på klasskamp, ekonomiska politik och internationella relationer i väst.

I oktober 2002 tog den så kallade "fjärde generationen" av kinesiska byråkrater över under ledning av presidenten Hu Jintao och premiärministern Wen Jibao. Detta markerade den ökade makten för en fraktion för vilken övergången till en fullgånge kapitalistisk ekonomi är den främsta prioriteringen, som även kommer före bevarandet av partiets styre.

Hu vill att KKP ska bli den kinesiska bourgeoisins parti, som samtidigt behåller ett socialt skyddsnät som avhåller massorna från att revoltera och som binder ett skikt bättre betalda arbetare till sig. Förhoppningen är att Hus Kina efter ett decennium eller två kommer att vara ett utvecklat kapitalistiskt land och KKP en korsning av demokraterna i USA och New Labour.

Detta är inte bara den sista fasen i utplånandet av den stalinistiska ekonomin. Det är ett konstruktionsarbete - konstruerandet av en normativt fungerande kapitalistisk ekonomi, där företag kan förvänta sig att lagen styr, åtminstone inom den ekonomiska sfären.

Just nu är slagordet både för byråkratin - och även de oberoende arbetarledarna - reform. Byråkratin kommer att använda vänskaplig intern kritik, kombinerat med förbud mot oberoende organisering, för att tvinga bort partiet från dess nuvarande positioner. I utbyte - kanske om ett decennium eller så - kommer det att finnas en oberoende arbetarbyråkrati som kan fungera som medlare mellan de stora arbetsgivarna och arbetsstyrkan.

De kinesiska arbetarna måste bryta med denna politik som dömer dem till decennier av superexploatering. Den kinesiska kapitalismens explosionsartade utveckling medför, liksom överallt, en motsvarande tillväxt av kapitalets motsats - arbetarklassen. Vad som därför behövs är ett verkligt kommunistiskt parti - ett revolutionärt arbetarparti som kan mobilisera miljarderna av utsugna och förtryckta för att göra upp med den kinesiska diktaturen och upprätta arbetarnas och fattigböndernas makt. Först då kan de kinesiska massorna använda sin enorma energi och potential för att tillgodose hela samhället genom att upprätta ett Kina styrt av arbetarråd, en verklig arbetarstat.

Workers Power Global, London

Till sist...

...kan vi inte låta bli att glädja oss över landshövding Anders Björcks strid med polisen i Uppsala. Med en gammal klyscha skulle man, med tanke på polisens alla övergrepp mot aktivister och andra som kommer i deras väg, kunna säga att en pollett äntligen ramlat ner.